

въ сърдцето на България, а сухопътната си войска изпратилъ направо къмъ границата; но, като дошълъ до Варна, убѣдилъ се, че мжно ще може да нахлуе въ вътрѣшността на страната. Въ това врѣме българитѣ, изплашени отъ грамадния му походъ, изпратили при него двама пратеници съ прѣдложение за миръ. Императорътъ ги приелъ радостно и билъ сключенъ миръ, споредъ който и двѣтъ страни се задължили писмено: българитѣ да не воюватъ съ Византия, а императорътъ да не навлиза за напрѣдъ въ България. Споредъ тоя миръ българитѣ запазили границитѣ си отъ врѣмето на Тервеля, но императорътъ оставилъ за всѣки случай гарнизони въ пограничнитѣ крѣпости, които билъ възобновилъ.

Телеригъ не довѣрявалъ на вѣроломния императоръ, и за да направи България по-силна и по-могъща, опиталъ се да присѣдини славянитѣ отъ горня Македония къмъ държавата си. За тая цѣль още прѣзъ сжщата година влѣзълъ въ тайни сношения съ Берзититѣ и изпратилъ боляри съ 12000 войници да завзематъ земята имъ и да я организиратъ. Но императорътъ, като узналъ за всичко отъ своитѣ шпиони, загнѣздени въ българския дворъ още отъ врѣмето на Сабина, приготвилъ ужъ за противъ арабитѣ 30,000 войници, потеглилъ тайно противъ България, нападналъ ненадѣйно на границата единъ малкъ български отрядъ, разпрѣсналъ го безъ сражение, хваналъ плѣнници и се завърналъ съ триумфъ въ Цариградъ.

Понеже шпионитѣ на императора въ България му съобщавали всичко, Телеригъ намислилъ да се отърве отъ тѣхъ съ хитростъ. Той писалъ тайно на императора: „Азъ се рѣшихъ да побѣгна отъ тука и да дойда при тебе, но дай ми честна дума, че ще бжда въ безопасностъ и ми събщи, кои ти сж тукъ приятелитѣ, за да имъ се повѣря и тѣ да ме придружатъ“. Понеже и по-рано нѣкои отъ българскитѣ господари избѣгвали въ Цариградъ, императорътъ се измамилъ, повѣрвалъ и писмено съобщилъ на Телерига имената на довѣренитѣ си лица, обаче Телеригъ заповѣдалъ тутакси да ги хванатъ и да ги умъртвятъ. Когато стариятъ императоръ